

REGULÓ.

Pesten csötörtökön december 27^{kén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Aram és gyermekei.

(Vége.)

Már leszállni készült a' nap. Aram feltakará oltárát szállítván nőjét Zémát, fiait Thubaldot 's Theriszt, és a' szőke fürtű Izmalát, imádkoznának vele. Csak Zéma jött, 's aggódva mondta-el, miképpén Thubald és Therisz még vadászaton késnek, Izmala pedig, ki ma vadat nem vala üzni, csak most tünt-el a' háztól. Aram elejté a' szent könyvet; e' gondolat — „talán elvesztek“ — egybezavará felette szerető lelkét. Ezt annál inkább vélhette, mivel az alkonyat mindig jókor haza szokta volt fíjait szállítani, 's e' vadászó környékben már sok szomorú példa történt. — „Keres-sük, o keressük-fel!“ — szólt végre. Hangjában azon félelmet és aggódást lehetett észrevenni, melly a' lehető de még bizonytalan veszteségben az ember sajátosságai közé tartozik. És valóban ki ne kételkednék honmaradásukon, ha az évek által kiszámított testi erőtlenség ellent állani nem fogott vala mehetősöknek. Mert sok idő folyt-el, mióta az öregek nem hagyhaták csak néhány óráig is házuk küszöbét. — Istenhez ragaszkodás erős gyámola az öregségnek. Milly igen természetes tehát, ha vigasztalásul ez elaggott párnak is eszébe jutott a' vallásos buzgóság. Imádkozáshoz kezdették lelkök tisztaságának azon kifejezésével, melly bizton k r oltalmat a' sorsnak balra fordulhatása ellen.

Remény és aggódásban szinte közép pontra halado't az éj, 's az ifjak még sem érkeztek-meg. — „Zéma! — mond ismét Aram — bánat és öröm, szenvedés és jóllét hű társamnak vall tégedet. Önérzetünk igazán ítélhet mult boldog pályánk fölött. Most teljes nyugalomul egy sirt ohajtunk, mellyben szebb élet kezdetét véljük rejtezni. De ha e' gyermekek elvesznének, számolhatna-e megnyugvásra határtalan szeretetünk?“ — A' növekedő félelem 's bizonytalanság élénken hívta most emlékezetükbe a' bajnok Orde-

má n a k, midő n saját gyermekét, Thubaldot, ápolásukra bizta volt, e' szavait: „É n harc zba megyek, kedves Aram! mert még férjfiú vagyok. (Attalus, a' Pergamenoknak királya, ez időben állott a' Parthokkal ellenséges viszonyban). — Jól tudod, inkább halál mint élet karába tér pályám el; legyen tied e' kicsin gyermek, jó öreg, vagy visszatértemig, vagy örökre. Nő m a' lágy, az engedékeny szívű Já ra, nem tudná békében 's viharban bajnokká nevelni; 's ezért, mondom, légy atyja barátod gyermekének. Azt, miképpen ő enyim, sokáig titokba tartsd, hogy így kincsem el ne vakítsa Theriszedet, 's Therisz ő t testvérileg szeresse, szeretni megtanulja. Ha az idő eljő n, mikor önállást nyerhetett magának, tárd-fel előtte titkomat és titkodat. — Nő m, Já ra kebelén, ki házadtól csak egy napi távulságra lakik, egy csecsemő is függ — adá tovább szavaihoz — Izmala; ő élni és halni nem szünik-meg e' mosolygó lánykaért; de ha anyjának gyengesége, melyet erő tlen színe élenken mutat, jókor halált szűlné, nevetlen Izmálámat se hagyd vadak martalékaul. Neveld ő t jó Aram hived 's tisztelő d, Ordema, emlékére 's nevére!“

Az idő csak kevésre haladott, midő n az, árvaság 's anyavesztéség Izmálát Aramnak engedé. — „Jára többször jövend-el Thubaldját anyailag öszse csókolni — folytatá az apa — de ő okos lesz, hallgatni és titkon örülni fog általad kimivelt elméjének, 's mellje tágulásának, érezvén az asszonyi erőtlenséget egy férjfiú kiképzésében. Kincs, gazdagság hamar puhává teszi az ifjakat (hogy pedig kinos halál a' tunyaság, jól értette Ordema, a' derék hajnok; (ha a' mult időket vizsgáljuk, a' henyesség legnagyobb véteknek tartott) — szóval, tedd mind kettőt boldoggá — monda végre — és mint te ezt cselekszed, 's tenni ohajtod, áldás úgy szálljon alá urtól éle ttre 's halálodra!“

Ezeket beszélé bucsújánál a' derék férjfiú, könyek közt advánát kicsiny gyermekét; vissza többé nem tért, pedig Thubaldja már huszadik, Izmala hárommal kevesebb évet számlál; Járát is régen tartja sirja keblében. Nem csuda, ha e' szavak az öregek emlékezetükbe élenken gerjedvén-fel, bátortalanságot öntöttek beléjük, nyugtalanitván indulataikat, mely az öregség valamint ifjúság napjaiban rettenni 's érzékenyülni legkönnyebben tud. E' késő elmaradás egyetlen eset volt az agg szűlők előtt. Fenyegető veszély eseteiben, legigazabb ügyünkben is vádoljuk önmagunkat, miért nem fordítottuk ez vagy amaz gondot a' dolog elmellőzésére. Még bizonytalanság szorongatta Aramot is; már is ezer módokat találgatott magában, mellyekkel gyermekeit e' szerencsétlen napon hon tart hatni tehetségében állott volna. Így várá a' két agg, vigasztalás és

bánat, remény és bizonytalanság gondja alatt sokáig a' félelmes következt.

III.

Thubald és Therisz parthi ifjak voltak. — Atyjok, az ősz Aram, 's anyjok, Zéma, csendes egyszerűségben tölték magános éveiket. Therisz és Thubald mint testvérek, Izkala mint Ordema leánya nevelkedtek. Gazdagok testi szépségben, nagyok erőben, élesek elmében. Nyilazni, oroszánral küzdeni senki náloknál jobban nem tudott. Therisz bizonyosabban pattantá ivét Thubaldnál; ha legtöbbet tett is, arról legkevesebbet szóllott; de Thubald azonkívül, hogy kicsin dolgokat cselekedett, azokat nagygyá beszélte, és szeretett dicsérve emlegettetni. Therisz szelid erkölcsű, Thubald pajzán, még is komoly vála; arcának titkos, gyakran oknélküli elsötétlése az édes bizodalom és meghittség ellenségének nevezte őt. Therisz élénk és vidám, Thubald tárgyakon mélyebben függni szerető volt. Mindazáltal e' vérmérséklet különbségeiben is szüleiket egyformán tiszteletben tarták. És bátor Thubaldot hajlandóság hamarabb fogta volna balságokra vezetni, még is igyekezett magának rendszabályokat gondolni, mellyeket élete mintájaul tartson; és éppen ez az, mivel magát szülei előtt szeretetre méltatá; ez az, mi által őket teljesen tisztelni lelkében fekvék.

Therisz Izkalát szerette, 's a' szerelem azon tüzével szorítá kebléhez, melly örök tartósságot ígér, 's Izkala akaratlanul is mélyebben tudta azt baráti vagy rokoni érzelmenél viszonozni. Izkala, a' bájos hölgy, melegebben tudott szeretni a' napnál érzelmeinek azon tisztaságában, melly a' gyöngéd 's erényes asszonyi kebelnek ragyogó tulajdona. Megismeré hamar Aramban azon lelkületet, melly egy kedvező pillanatban neki a' boldogságot, Therisz kezét, fogná ajándékozni.

Mennyire ohajtnánk nyugalmas életet e' pár szerelmére, ha Thubaldtól, ki Izkalát mély hallgatásban ugyan, de nagyon 's kimondhatatlanul szereti, nem kellene tartanunk. Ő néma; de nem tesz lépést, nem egy tekintést, melly mérhetlen érzéseit elárulni ne tudná. Élet, erkölcs, 's más boldogsága szerelménél kisebb. Midőn ezer kínt 's fájdalmat érez, e' gondolattal — „Therisz és Izkala egymáséi“ — érkezik az meg. Szerelmének 's haragjának oroszán nem áll-meg; sokszor elragadó hévvel vágja a' rengeteg fiataljait 's a' hajlongó patakok bogácsait, hogy dühe csillapuljon, mit az érzés, miképpen Izkala, mig Therisz él, övé nem lehet, támaszt keblében. Illyenkor tud magában legmélyebben küzdeni; illy esetben

határozó egykor tervül is a' derék Therisznak halálát, kit boldogsága akadályának tekintett. — „Neki dólni kell!” — sokszor törpöködék magában, míg utójára tervéhez fogott.

A' szokatlan elmaradás, {Aram és Zéma aggódása, Izmala kereső szándoka 's indulása a' rengetegbe, miképpen mind egy napon történt, könnyű felgondolni: de hogy Thubald terve is e' napra volt határozva, éppen ezen okokból következik. — Theriszt, vele Thubaldot a' tiszta hajnal vadászatra csalta. Nyíl és hegyes tör volt fegyverök. Már mélyen haladtak a' sűrű erdőbe, még is vadat nem pillanthattak-meg. — „Therisz! te erre vedd útadat — mond végre Thubald, kezével egy bozótos oldalra mutatva — két uton hamarabb akad szerencse — hangja a' folytonos harcztól, mit keblének ki kellett állani, észrevehetően reszketett; 's magyarázatot adhat, miképpen ros szándékát e' napon czélzá véghez vinni. Az ebek csevegésökkal majd lassúbb majd szaporább riadást adtak a' rengetegnek. Ha bokor zördült, vagy szél zugott, vagy csendesesen rezgett a' falevél, Thubald szivdobogását velök leheté hallani. Alattomos szemmel kíséré Therisz lépéseit; de valahányszor felvonta az ölf nyilat, mind annyiszor bágyadt erőtlenséggel éreszté azt vissza; mert nagyobb zavarodása soha sincsen a' léleknek, mint azon percz előtt, mellyben gonoszságot akar létre hozni.

A' nap fénye szinte elmúlt, midőn Therisz Thubaldot régen előre menni vélve, haza felé sietett, hogy atyjával az ősz patriarchával, lenyugvót imádkozzék. Thubald vizsga szeme nem esett-le róla; kíséré, mint őré a' foglyot.

Most alig néhány lépésre oroszán ugrott elő a' sűrű bozót-ból; viselete éhét árulta-el. Sebes fordulással támadta-meg Theriszt, kit állatisága zsákmányaul nézett. Titkos megnyugvással várta Thubald e' történet végét, örülvén, hogy a' sors lett eszköze boldogságának. Therisz elveté idegjéről a' nyilat, bordáján tette azon metszést, mellyet az óriás vadnak fejére irányzott. Düh és szilaj harag ragadá-el az állat-királyt, egy ugrással akarta semmivé zuzni hatalmas ellenségét; midőn az egybefonódott bokrok közül vastag serényes nyakába halált vivő nyíl villámlott. Thubald, ki e' jelenetet Therisz ügyességének tulajdonítá, más veszélyesebbet küldött testvére keblébe. Egy elhaló sikoltás követte e' látványt; e' sikoltás a' kereső Izmala melljéből szakadt-fel, ki még csak most érkezett-meg, midőn a' dühös vadat előre elejték ügyes kezei. Későn, bár jól látta ő a' gyilkos Thubaldot, sejdíté, hogy szerelmeért van e' veszély; — de egy lassú kín, melly e' véres

pillanatban fogta-át tiszta keblét, embert, tájat, szót, és világot, mint tébolyodottal egyszerre felejtetett vele.

Therisz meghalt teljes ifjúságában és erejében; fölötté Izmala ül, mellette a' levertt oroszlan nyúlik-el; hideg sebét hű ebe nyalja. Csendes minden a' már leszállott estén, csak Izmala keblében zajos harcza. — „Ah jó Aram, o kedves Zéma, nyög olykor olykor — nektek e' tettet bemondani, újabb gyilkolás lenne. Jöjjetek, ha reggel a' nap feljön: lássátok, miképpen Therisz és Izmala halálban is egymáséi!” — Minél mélyebben szállott az éj, annál mélyebben jöttek Izmala fájdalmai is, míg a' reggel hidegen találta fölötté meleg keblét.

IV.

Thubald mindent tudott; tudta, miképpen Izmala saját testvére, Therisz, Izmala szerelmese, a' kegyes Aram egyetlen fija. Tette-tett istentelenséggel ment az apai házhoz, hogy ott, mint hű testvér, részt vegyen bánat és siralomban; akaratlanul a' kegyes család titkait értette-meg — olly titkot, melly mérget, kigyót, ezer gyilkoló tört ontott egyszerre keblébe 'A' késő bánat nőttön nőtt, az öntudat rágó kinja határtalan lett. Távozott Aram házából, honnan minden előbbi nyugalom, kedv, és öröm egészen elköltözött. Szikláról sziklákra bolyongott, oroszlanok barlangjába feküdt, hogy dühös vadra találjon, melly kárhozatos életét körmei közt oltsa-el. Így járt kelt, míg átkával vesztére talált.

Remény 's félelem nem soká viltak az agg pár keblében. A' gyászhir hamar megérkezett, hogy elhozza a' halálos leveretést. Therisz merevült melljéből Thubald jegyelt nyila irtózással vonatott-ki; de későn arra, hogy életet adjon. Izmala és Therisz a' reágeteg halottjai; Aram pedig és Zéma bánatot, szomorúságot, fájdalmat és keserűséget a' sirig váltogatva szenvedtek.

Hogy e' család életét nem kelletik költemények országába számítanunk, az ősz Aram kővé vált oltára teljes bizonyossággal szolgálhat.

GYÓRI DÁNIEL.

KÜLÖNFÉLE.

Nevezetes álom. A' reggeli köd még hegyek felett uszott, azon hegyek felett, mellyek alatt Redeliff, egy amerikai kis város fekszik; az utakon azonban, mellyek e' városkába vezetnek, minden tájról nyüzsgött a' nép. Aylesburyban minden bolt zárva volt, a' nagy pöröly nem zúgott az üllön; utszákon semmi nemű kocsis nem látszék; mi több, még a' fogadó is zárva volt, és kulesa a' tulajdonossal együtt fennebb említett városka felé vándorolt; szóval, minden azt mutatá, hogy ott valami rendkívülies történetend. A' város közelében mind hullámozóbb lön a' néptömeg; férfiak, asszó-

nyok, gyermekek, lovak, kutyák tarka vegyületben haladtak előbbre. És így a' városka zsúfolva volt emberrel, mielőtt a' nap sugarai azon völgybe, melyben feküdt, hatottak volna. A' fogadóban iszonyú zaj zsi bongott; utszán régi ismerősek üdvözölték egymást; a' lovak dobogtak, kutyák ugattak, asz-szonyok fecsegték, gyermekek sirtak; szóval minden talpalatnyi hely vad forrongásnak helyegét viselé. Azonban e' hullámzó tömegből nem leheté ki-látni, mért sereglett össze. A' hegy lábánál fekvő régi kö-börtön falai között egy más nemű jelenet mutatkozék e' közben a' szemnek. Nedves, sötét, és csak csekély nyíláson belopózott napsugár által világított börtönlukban, lán-czokkal terhelve, egy élete végéhez közelgetni látszó szerencsétlen feküdt. Kevés óra előtt érkezett hozzá hű neje 's kised leánykája messze földről, hogy a' sir szelén szeretett férjét még egyszer karába zárja. Kölcsönös ér-zelemmel feküdték egymás keblén, 's a' korány első sugáraival háladaluk zengett-fel a' mindenek atyjához, úgy, hogy a' foglyár füleinek sem bátor-kodott hinni. Egy gyilkos hangja volt-e vagy neje és gyermekeé? E' rövid találkozásnak is véget kelle vetni. A' szerencsétlenek egymást mennyei aty-jok oltalmába ajálván, elváltak; a' férj és atya, hogy sorsának elébe a' vérpadra lépjen, a' nő pedig, hogy fáradalmas utját hona felé folytas-sa. Alig távozott el neje, a' megítélt azonnal mély álomba merült. Ez em-bernek neve Creel Jason volt, 's hazája, miként állítá, Virginia. Észak-ról haza térte közben befogatott és halálra ítéltetett bizonyos gyilkosság gyanúja miatt, melyet egy utazón, ki vele huzamósb ideig vándorolt, cse-kély pénzüsszegért követelt volna el. Ez utazót egy tanyán, közel Redeliff-hez, hol az éjt eltölték, ágyán torok-metszve találták. Creel ártatlansága bebizonyításaul égre földre hivatkozék, 's erősen állítá, hogy a' gyilkosság-nak alvása közben kellett megtörténni: de a' körülmények ellene bizonyítot-tak, és noha semmi pénzt nem találtak nála, még is a' redeliffi köbörtönbe hurezolták, és törvényfára ítélték. A' kivégzésére rendelt nap felviradt, a' vérpad már készen állott, és a' minden részről összecsupdült nép riádva zaj-gá: „ki a' gyilkossal!“ Végre az óra tizenegyet ütött, 's nem lehetett tovább késedelmezni. A' börtönbe lépett törvényszolgák felrázva álmából Creelt, tud-tára adák, hogy az óra jelen van. Már vezetni akarták, midőn az álmából felköltött — új szülöttként égre tekintett, és „hah, ez álom, ez álom!“ kiálta csudálatos hangon. — „Micsoda álom?“ — kérde a' seriff, a' ha-lálra ítéltnek különös maga viselete által figyelmessé tetetve. — „Azt álmo-dám — igen, igen — azt álmodám, hogy mi közben ön, seriff ur, a' vér-padon halálos ítéletemet felolvasná, egy ember tolongott keresztül a' soka-ságon, 's előnkbe lépett egy fejr kalapos, szürke öltönyes, nagy szürke barkós ember. Feje felett egy madár lebegett 's azt káromgá: „Ez itt, Le-vis, az utazónak gyilkosa.“ — A' seriff és követői kis szünetig habozva állván, egymás közt tanakodni kezdtek; 's minthogy az álmoknak azon környékben nagy hitele van, hogy a' leírtt férfi után szorgalmasan vizsgálódjanak, eltökélték. — A' börtön ajtai felpattantak, 's halványon és reszketve, de sorsa végzetének hódolva, kezében imádságos könyvvel, inga vérpad felé a' szerencsétlen. Alig ért-fel azonban a' lépcsőken, kémelve fu-tott keresztül tekintete a' néptömegben. A' seriff felolvasta ítéletét; a' bol-dogtalannak szorongása perczről perczre nőtt; kétségbeesve tekintett körül, feje melljére hanyatlott, és keservesen sohajtozék: de midőn szemeit ismét fel-veté, a' lábtótól alig 6 lábnyira egy férjfi állott, egészen hasonló az általa

leírtához. — „Ez, ez itt, Levis, az utazónak gyilkosa!“ — kiáltá a' halál révéen állott, lángzó tekintettel. — Az idegent azonnal elfogták, ki egy eleve igyekezett megmenekedni; de midőn látta, hogy minden erőködése sikertelen, megvallá bűnét, 's a' dolgot körülményesen leírva, a' rablott pénznek egy részét is visszaadta, és megmondá, hol lehet más részét is megkapni. E' vallomás után a' hatóság kezébe adatott. Creel-t azonnal szabadon bocsáták, és ő a' vérpadról örülként rohant-le és el. Ez eset után három nap mult el. Creel eltűnt; a' birák azonban a' fehér kalapos szürke öltönyös és barkós férfi vallomása által mondhatlan zavarba jöttek, mert az most már szabadon megvallá, hogy ő az elítéltnek neje. A' szabadtás tervét t. i. a' börtönben készítették. Valljon Creel valóban gyilkos volt-e, mind eddig bizonytalan. Az asszony rövid fogság után szabadon bocsátatott, és azóta sem róla sem férjéről nem hallott senki.

Drága levélbér. Angol országban keményen meg van tiltva az ujságokba levelet zárni. Minapában a' maclesfieldi postamester a' londoni fő postahivataltól utasítást kap, hogy a' megérkezett ujságoknak egyik megnevezett számát vigye ahhoz, kinek szöll, és fizetiessen-le 1 font sterlinget és 2 sillinget (13 ft. 12 kr. c. p.) azon levélért, melly a' hirlapba van zárva (a' hirlap postabére legfőlebb egy pennyt tett volna). — és ha fizetni vonakodnék, törvény áthágásaért idéztesse hatóság elébe.

Furcsaságok szemléje.

Rendezij Pipiske.

Motto: „Frohsinn mein Ziel!“

JOH. STRAUSS.

90) Talpra esett válasz. Vig „halloh“-zással üggett egy kis vadásztársaság nyulat zaklatott agarai után, mellyek egy erdő-saroknál a' száguldó füles után bekanyanyarodva eltiűntek. Gyurit, a' szomszéd falubeli cigány kovácsot, ki az erdő-saroknál dudolva jött elébek, szapora hévvel kérdeze egyik vadász: „hej, more, nem láttad agarainkat?“ — „Vagy igen bizs én“ — lön a' pörölyök mesterének válasza. — „Megfordították-e már a' nyulat?“ — „Nem bizs azt uram, mert még most is a' sörös fele van künn.“ *

91) Jobb a' több a' kevesebbnel. — „Giacomo! — monda egykor egy nyugalmazott tábornok szakácsához, ki a' jó magyar bortól több ízben megszokott ködösödni — azt mondják, hogy te örömet felhörpentesz egy-egy pohár bort!“ — „Már az gyalázatos rágalom excellenza — lön Giacomo válasza — mert én egy-egy palaczkot is örömet kiüritek.“ *

92) Jól gondolkozó utas. Bizonyos dalnok kinpadra csigázván egy dalszeret, fülsértőleg gajdolt, és fajankó módra játszott. Nehány bérlett tapsoló még is hólyagokat vert tenyerén; a' műertő közönség pedig fűtyölt. Csak egy ur kiáltozá a' földszinen * * * ur! * * * ur! itt maradjon! itt maradjon!“ — Hiába tomboltak, fűtyöltek mindnyájan; a' stentor torkú tapsosztót el nem némithaták. Végre egy ifjú a' tapsolóhoz lépén, elhatározva kérdé: „uram, hogy kiáltozhatja ön, „itt maradjon!“ — hisz' ez az ember bírálaton alól van.“ — „Eppen azért uram — válaszolá nyugottan a' kiabáló — én utas vagyok, 's holnap tovább megyek; ha

itt marad ez ember, másutt legalább nem fog boszontani.“

EMLÉKMONDÁS.

É g a d o m á n y a.

A' boldog ország szent palotáiban

Nyer a' sokat türt virtus igaz nevet:

Itt megvetést, mint ismeretlen,

Szenved az emberi büszkeségtől.

O! csak te látod, mennyei bölcsesség

Az embereknek szíveiket; te adsz

Nekik megérett, hiv tanácsot,

'S szent tüzet a' jeles érdemekre.

VIRÁG.

Maximák. A' gyengéd érzés rózsához hasonlít, melynek illatjában gyönyörködhetünk, de hozzá nem kell nyulnunk.

A' szeretet teremője hiúság, dajkája hizelgés.

Mielőtt valakivel titkot közölnénk, arra engedelmet kellene kérnünk, mivel őt olly kincs gondviselőjévé akarjuk tenni, melyet nehéz megőrizni.

KOVÁCS MARIA.

Szórejtvény.

Fő hármát juhseregbe leled. Vég pár saruban jár.

Nőszó ellensége egész: Vég háma czipőé.

PÉNZES JÁNOS Aradrul.

Előbbi rejtvény: lap.

Figyelmeztetés — Ez érnék utolsó hónapja feltűnőn, e' folyóirat mind távolabb lakó mind budapesti t. cz. pártfogóit tisztelettel figyelmeztetjük, hogy lapjaink jövő 1839-ik évi számaira az előfizetés általánosan megnyitattott. Minél fogva kérjük a' t. pártfogókat, méltóztassanak akár postán, akár Pesten a' kiadó hivatalban folyóiratunkra már most megtenni az előfizetést, nehogy elkésőn a' rendelés, minthogy részint a' borítékok nyomtatása hamar meg nem eshetik, részint a' szerkezőnek nem adatnak tudtára azonnal az elkészelt rendelések, a' t. előfizetők félbenszakasztra 's o ajtásuk ellen későbbben kapják új évi lapjaikat. — Jövő évi lapjaink valamint eddigi alakjokban és diszükben maradnak-meg, úgy eddigi szerkezetük szilárd elveit is viselve folyrást finom velin papiroson, 's a' szokott képekkel jelennek-meg. — Az előfizetési díj félévre p o s t á n 6 ft. — helyben boríték nélkül 5 ft. — borítékkal 5 ft. 24 kr. ezüst pénzben.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon alul, a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.